

متن پرسش

با سلام خدمت شما استاد گرامی: استاد من مدت چند سال هست که از خانواده ام دورم و دلتنگی منو اذیت نمی‌کرد چون اینجا سیر مطالعاتی شما رو داشتیم، کمابیش کلاس می‌رفتم، با بچه هام مشغول بودم و سعیم بر این بود که وقتی تلف نشه، اهل تلویزیون و فیلم و اینا هم نیستم. ولی الان چند ماهی هست که با شرایط کرونا این غربت و دوری و عدم ارتباط با آدمای دیگه خیلی زندگی رو برام سخت کرده و اگر نبود مطالعه ی کتابها که حتما دیوانه شده بودم ولی خب این احساس تنگی عرصه و زندانی بودن در خانه خیلی آزار دهنده شده، نمیدونم اشکال کارم کجاست، از طرفی احساس می‌کنم اگر آنکه که در خانه اش صنم دارد، بودم اینطور نبود ولی اصلا راهی به این سمت الان در خودم نمی‌بینم. ممنونم اگر راهنمایی بفرمایید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال انسان با اُنس با سایر انسان‌ها بسط می‌یابد و رشد می‌کند. باید به نحوی حتی در حدّ فضای مجازی اُنس‌ها در صحنه‌ها باشد. موفق باشید